

РЕШЕНИЕ

№ 3411

гр. София, 25.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 09.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **11376** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Р. Г. Г., чрез адв. М. от САК, срещу Заповед № 22-4332-004713/15.09.2022г. за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) по чл.171, т.4 от Закона за движение по пътищата, издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел Пътна полиция, с която на основание чл.171, т.4 от ЗДвП е наложена ПАМ: изземване на свидетелството за управление на МПС, поради отнемане на всички контролни точки и неизпълнение на задължението по чл.157, ал.4 от ЗДвП.

В жалбата се излагат съображения за неправилност на процесната ЗППАМ, издадена в противовес с реалната фактическа обстановка и посочените мотиви и при липса на законово основание за налагането ѝ. Твърди се, че на 16.11.2022г. жалбоподателя по своя воля и желание лично е посетил ОПП-СДВР с намерение да се осведоми за състоянието на свидетелството му за правоуправление /СУМПС/ №[ЕИК], но вместо това, служителите не са го уведомили, че няма контролни точки и да му предложат доброволно да предаде посоченото свидетелство, а са му издали атакуваната заповед. На следващо място се твърди, че в мотивационната част на обжалваната заповед е записано, че на жалбоподателя с Протокол №2/15.02.2020г. са му възстановени 13 точки, но с 4 наказателни постановления са му отнети по 6 точки за всяко от тях и

неправилно е изчислено, че жалбоподателя не разполага с законоустановения брой контролни точки. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, представляван от адв. М., поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена по съображения, подробно изложени в нея. Претендира присъждане на направените разноски по делото.

Ответникът – полицейски инспектор към СДВР-отдел Пътна полиция, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

С оспорената заповед № 22-4332-004713/15.09.2022г., издадена от полицейски инспектор към СДВР-отдел Пътна полиция, на Р. Г. Г. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 4 от ЗДвП – изземване на СУМПС, поради неизпълнение на задължението по чл. 157, ал. 4 от ЗДвП. В заповедта е посочено, че на жалбоподателя са отнети общо 41 (четиридесет и една) контролни точки със следните влезли в сила наказателни постановления:

НП №19-4332-029798/30.01.2020г., влязло в сила на 23.07.2020г.-отнети 6 к.т.;

НП № 20-4332-01279/22.06.2020г., влязло в сила на 23.07.2020г.- отнети 6 к.т.;

НП № 20-4332-017377/18.08.2020г., влязло в сила на 17.03.2021г.- отнети 6 к.т.;

НП № 21-0262-000249/15.03.2021г., влязло в сила на 10.09.2021г.- отнети 6 к.т.

С оглед отнемането на максималния брой на предоставените на водач на МПС контролни точки, Р. Г. Г. е загубил придобитата правоспособност за водач на МПС и е бил длъжен да върне свидетелството си за правоуправление, на основание чл. 157 ал. 4 вр. с ал. 1 от ЗДвП, вр. с чл. 3, ал.1 от Наредба № Из-2539 от 2012г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство, условията и реда за отнемането им и списъка на нарушенията на правилата за движение по пътищата, за които се отнемат, издадена от министъра на вътрешните работи. Жалбоподателят не е изпълнил това свое задължение, поради което, на основание чл. 171, т. 4 от ЗДвП, е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка “изземване на свидетелството за управление на МПС”.

Към административната преписка като доказателства са приложени заверени преписи от посочените в заповедта за налагане на ПАМ НП, с които на жалбоподателя са наложени административни наказания по ЗДвП, както следва: НП №19-4332-029798/30.01.2020г., с което се отнемат 6 (шест) контролни точки; НП №20-4332-010279/22.06.2020г., с което се отнемат 6 (шест) контролни точки; НП № 20-4332-014377/18.08.2020 г., с което се отнемат 6 (шест) контролни точки; НП №21-0262-000249/13.03.2021г., с което се отнемат 6 (шест) контролни точки; както и непосочено в заповедта НП №19-4332-013119/10.07.2019г., с което се отнемат 6 (шест) контролни точки, Представена е и Справка картон на водача.

Съгласно отбелязването върху заповед № 22-4332-004713, издадена от полицейски инспектор към СДВР-отдел „Пътна полиция“, същата е получена лично от Г. на

16.11.2022г., за което е удостоверил с подписа си.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата - същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните правни съображения:

В настоящото производство и съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законсъобразността на обжалвания административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган – полицейски инспектор към СДВР, ОПП-СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП, съгласно служебно известни на съда Заповед №8121з-1496/06.12.2016год. на Министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-1618/26.02.2018год. на Директора на СДВР.

Релевантно за делото е да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, респ. съдебния контрол за спазването на чл.171 ал.1 т.4 от ЗДвП.

При издаването на административния акт, съдът намира че е спазена предписаната от закона писмена форма, както и изискванията за съдържание по чл.59 ал.2 от АПК. Заповедта съдържа изложение на конкретни фактически основания по начин, който позволява на засегнатото лице да упражни адекватно правото си на защита и на съда да осъществи контрол за наличието на материалноправните предпоставки за неговото издаване.

С оспорената в настоящото производство заповед е наложена принудителна административна мярка по чл. 171 т. 4 от ЗДвП - изземване на свидетелството за правоуправление на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157 ал. 4 от ЗДвП. Разпоредбата на чл. 171 т. 4 ЗДвП предвижда, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения може да се прилага принудителна административна мярка „изземване на свидетелството за управление“ на лице, което не е изпълнило задължението си по чл. 157 ал. 4 ЗДвП. Съгласно чл. 157 ал. 4 ЗДвП водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи.

За да издаде заповед № 22-4332-004713/15.09.2022г., административният орган е приел, че с влезли в сила НП на водача са отнети 41 контролни точки. В нея е посочено, че фактическото основание за прилагане на ПАМ, е неизпълнението от страна на водача на задължението да върне СУМПС.

За да е законосъобразно прилагането на процесната ПАМ, е необходимо да са налице две кумулативни предпоставки – да са отнети всички контролни точки на водача и същият да не е върнал свидетелството си за управление на МПС в съответната служба.

В Наредба № Из-2539 от 2012 г. за определяне първоначалния максимален размер на контролните точки, условията и реда за отнемането и възстановяването им, максималният брой контролни точки, с които трябва да разполага водачът, е определен на 39 точки. Съгласно чл.3 от същата наредба контролни точки се отнемат въз основа на влязло в сила наказателно постановление.

Съгласно разпоредбата на чл. 64 от Закона за административните нарушения и наказания, влизат в сила наказателните постановления, които: неподлежат на обжалване; не са били обжалвани в законния срок; били са обжалвани, но са били потвърдени или изменени от съда.

По делото са представени и приети като доказателства копия на наказателните постановления, посочени като номер и дата на издаване в заповедта за прилагане на ПАМ. В случая, актът е мотивиран с отнемането на контролни точки по четири конкретно цитирани наказателни постановления, издадени в периода 30.01.2020г.-15.03.2021г., на които са посочени датите на влизане в сила и брой на отнети контролни точки на водача, както следва:

-НП №19-4332-029798/30.01.2020г., влязло в сила на 23.07.2020г.-отнети 6 контролни точки (к.т.)

-НП № 20-4332-01279/22.06.2020г., влязло в сила на 23.07.2020г.- отнети 6 к.т.

-НП № 20-4332-017377/18.08.2020г., влязло в сила на 17.03.2021г.- отнети 6 к.т.

-НП № 21-0262-000249/15.03.2021г., влязло в сила на 10.09.2021г.- отнети 6 к.т.

В ЗППАМ е посочено също, че с Протокол № 2/15.02.2020г. на водача са възстановени частично общо 13 к.т.

И четирите наказателни постановления, издадени срещу жалбоподателя, са му били връчени лично, предвид вписаното в разписките ситуирани под НП, но не са представени доказателства за датите на влизане в сила. Върху представените заверени копия липсва отбелязване на дата на влизане в сила. От справка картон на водача е видно, че с:

-НП № 17-4332-003726/24.03.2017г. на водача са отнети 6 к.т.;

-НП №17-4332-013839/13.072017г. на водача са отнети 6 к.т.;

-НП № 17-4332-015364/31.07.2017г. на водача са отнети 12 к.т.;

-НП № 19-4332-013119/10.07.2019г. на водача са отнети 6 к.т., т.е. общо отнети к.т. 30;

-с Протокол № 2/15.02.2020г. на водача са възстановени 13 к.т., което води до извода, че към тази дата водача има /39-30/+13=22 к.т.

След възстановяването:

- с НП № 19-4332-029798/30.01.2020г. на водача са отнети 6 к.т; В това НП е

посочено, че на водача остават към 30.01.2020г. 15 контролни точки (л.15).

- с НП № 20-4332-01279/22.06.2020г. на водача са отнети 6 к.т; В това НП е посочено, че на водача остават към 22.06.2020г. 22 контролни точки (л.13)

- с НП № 20-4332-014377/18.08.2020г. на водача са отнети 6 к.т; В това НП е посочено, че на водача остават към 18.08.2020г. 10 контролни точки (л.19)

- с НП № 21-0262-000249/15.03.2021г. на водача са отнети 6 к.т., или общо 24к.т. В същото НП - № 21-0262-000249/15.03.2021г. е посочено, че на водача остават към 15.03.2021г. 4 контролни точки. (л.12).

Информацията от справката картон на водача е само индиция за наличието на фактическите основания за налагането на мярката, но не установява по надлежния ред визираните по-горе релевантни факти. От представената справка се установява единствено фактът на вписването на определени обстоятелства в информационната система. Т.е. налице е само едно твърдение на ответника, че посочените НП са издадени и влезли в сила, както и че като последица от тях са отнети определени контролни точки. Тези факти е напълно възможно да са осъществени, но за да бъдат приети от съда за надлежно доказани е необходимо да бъдат доказани с относимите и допустими от закона доказателствени средства. Справката картон на водач (л. 21-23) не е официален документ и има единствено регистърен, вторичен характер, поради което и не може да служи като доказателство за налични, респ. отнети брой контролни точки, нито служи като доказателство за служебно възстановени контролни точки и не се ползва с обвързваща материална доказателствена сила нито за административния орган, нито за съда (в този смисъл е Решение № 15813/18.12.2018 г. по адм. д. № 5172/2018 г. на ВАС, I отделение; Решение № 12924 от 24.10.2018 г. на ВАС по адм. д. № 1730/2017 г., VII о.)

Действително в хипотезата на чл.171 ал.4 от ЗДвП органът действа в условията на обвързана компетентност, но преценката му за релевантните факти следва да е обоснована и да се основава на непосредственото му възприятие за всеки един от тях. Контролни точки на оспорвания, които ответникът доказва, че са отнети са само по представените по делото 5 бр. НП, 4 от които визираните и в обжалваната заповед и посочени по-горе, т.е. общо 24 контролни точки. В случая няма доказателства, от които по безспорен начин да се установи, че на Г. са отнети всички контролни точки. Не се установява по делото за Р. Г. да е възникнало задължението по чл. 157, ал. 4 ЗДвП да върне СУМПС в съответната служба на МВР, поради отнемането на всички контролни точки и загубване на придобитата от него правоспособност, т.е. недоказани са елементите от фактическия състав на наложената мярка, още повече, че в последното издадено по време и влизане в сила НП - № 21-0262-000249/15.03.2021г. изрично е посочено, че на водача са отнети 6 к.т., или общо 24к.т. , като на водача остават към 15.03.2021г. още 4 контролни точки.

От така установените факти в настоящото производство съдът направи извод, че от доказателствата по делото не може да се установи по безспорен и несъмнен начин че към датата на издаване на оспорената заповед жалбоподателят е бил длъжен да върне свидетелството си за управление на МПС, респ. спрямо него е било обосновано прилагането на принудителната административна мярка по чл.171 т.4 от ЗДвП поради неизпълнение на задължението му по чл.157 ал.4 от същия закон.

Предвид изходът на спора и направеното от жалбоподателя, чрез адв.М.,

своевременно искане за присъждане на разноски, на жалбоподателя следва да бъдат присъдени разноски в размер на 410 лв., от които 400 лв. за адвокатско възнаграждение, съобразно представения договор за правна защита и съдействие от 28.11.2022г. и 10 лв. за държавна такса.

Мотивиран от горното, Административен съд София град, трето отделение, 66 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Р. Г. Г., ЕГН [ЕГН] Заповед № 22-4332-004713/15.09.2022г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от издадена от полицейски инспектор към Столична дирекция на вътрешните работи, отдел Пътна полиция, с която му е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 4 от ЗДвП.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи заплати на Р. Г. Г., ЕГН [ЕГН] , разноски по делото в размер на 410 (четирисотин и десет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл.172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ